

Sygn. akt V KK 205/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014 r.

sprawy **P. J.**

skazanego z art. 200 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 23 stycznia 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 10 września 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego P. J.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 10 września 2013 r. oskarżony P. J. został uznany za winnego przestępstwa wyczerpującego znamiona czynu z art. 200 § 1 k.k. i za to skazany na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 2 k.k. wobec oskarżonego orzeczono zakaz zbliżania się na mniej niż 200 m do pokrzywdzonej i kontaktowania się z nią przez okres 8 lat oraz obowiązek regularnego stawiennictwa we właściwej jednostce Policji.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 23 stycznia 2014 r., po rozpoznaniu apelacji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego i wnikliwego oraz wyczerpującego rozważenia zarzutów apelacji, a ponadto naruszenie art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. (art. 458 k.p.k.) w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 6 ust. 1 EKPCz poprzez dowolną ocenę wybranych tylko dowodów.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę i uniewinnienie skazanego.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W myśl art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona od wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k. musi zatem być dotknięte orzeczenie tego sądu, a nie sądu pierwszej instancji.

Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę skazanego jedynie pozornie czyni zadość powyższemu warunkowi. Analiza podniesionych w kasacji zarzutów prowadzi do wniosku, że w rzeczywistości są one powtórzeniem zarzutów zawartych w apelacji. Do nich zaś wnikliwie odniósł się Sąd odwoławczy i zasadnie nie stwierdził naruszenia przywołanych przepisów. Jakkolwiek skarżący podnosi w kontekście pierwszego zarzutu obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., to jednak w żadnym zakresie nie wykazał na czym polegała ogólnikowość potraktowania zarzutów apelacji. Sąd Okręgowy, badając zasadność środka odwoławczego, należycie odniósł się do każdego z przywołanych w nim zarzutów w sposób adekwatny do stopnia ich skonkretyzowania. Podkreślenia wymaga, że z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wynika, iż Sąd ten niezależnie od wskazywania aprobaty dla analizy Sądu *meriti*, przywołał również własne argumenty, które za aprobatą tą przemawiają i wskazał pod jakimi warunkami można było uznać zasadność zarzutów skarżącego oraz że warunki te *in concreto* nie zachodzą.

Nieuprawnione jest również stawianie Sądowi odwoławczemu zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. Przemawiają za tym następujące argumenty. Po pierwsze, skoro Sąd Okręgowy nie przeprowadzał w postępowaniu odwoławczym dowodów, ani też nie dokonał odmiennej oceny żadnego z przeprowadzonych dowodów, i nie czynił własnych ustaleń faktycznych, nie mógł dopuścić się obrazy art. 7 k.p.k. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03; z 13 czerwca 2007 r., V KK 161/07). Naruszenie reguł dowodowych określonych w tym przepisie jest możliwe przez sąd odwoławczy tylko wówczas, gdy sąd ten ocenia dowody przeprowadzone w instancji odwoławczej, natomiast wówczas gdy tenże sąd weryfikuje ocenę dokonaną przez sąd *meriti*, należy w skardze kasacyjnej, w istocie, wykazać wadliwość argumentacji sądu odwoławczego w zakresie takiej oceny, albo też brak takiej argumentacji (art. 457 § 3 k.p.k.), czego skarżący nie uczynił.

Po drugie, podnoszony zarzut naruszenia normy art. 7 k.p.k. odnosi się w rzeczywistości do wyroku Sądu pierwszej instancji a nie Sądu odwoławczego. Kwestionowanie w kasacji rozstrzygnięcia sądu *meriti*, jak zaznaczono na wstępie rozważań, jest niedopuszczalne. Temu służy bowiem apelacja.

Po trzecie, nie sposób zgodzić się z twierdzeniem o dowolnej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów. Sądy obu instancji poświęciły tej materii należytą uwagę, przy czym nie stanowiło zadania Sądu odwoławczego szczegółowe odniesienie się do wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, lecz zbadanie, czy zostały one ocenione prawidłowo, w szczególności te, które miały kluczowe znaczenie. Z tego obowiązku Sąd odwoławczy wywiązał się należycie. Trafnie wskazał bowiem, iż nie ma podstaw do kwestionowania dokonanej oceny zeznań świadków, w tym pokrzywdzonej, które to – wbrew wywodom skarżącego – są spójne i konsekwentne, a także do podważania opinii biegłych, które spełniają ustawowe wymagania (art. 200 k.p.k.), są jasne i pełne.

Jako oczywiście bezzasadny należało ocenić również zarzut kasacji wskazujący na naruszenie art. 410 k.p.k. (art. 458 k.p.k.) w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. Po pierwsze skarżący nie wykazał na czym to naruszenie miałoby polegać. Po drugie, na rozprawie odwoławczej nie ujawniły się nowe okoliczności, nie było również prowadzone postępowanie dowodowe. Ponadto Sąd Okręgowy należycie wywiązał się z obowiązku rozpoznania także tych zarzutów i wniosków apelacji,

które dotyczyły uwzględnienia przez Sąd *meriti* całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Końcowo wypada zauważyć, że przywołanie w kasacji art. 6 ust. 1 EKPCz jest oczywiście bezpodstawne, gdyż pozostaje on bez rzeczywistego związku ze sformułowanymi w niej zarzutami.

W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że kasacja obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.